

ΓΛΥΚΙΑ ΜΝΗΜΗ

Η Ιρίνα γεννημένη στη Μόσχα από Έλληνα πατέρα και Ρωσίδα μητέρα επιστρέφει στην Ελλάδα μετά από 25 χρόνια. Ο πατέρας της έχει πεθάνει και ψάχνει τον ετεροθαλή αδελφό της. Η κληρονομιά του πατέρα της είναι τα ημερολόγιά του και ένα ανέκδοτο κείμενο του Ζενέ που γίνεται στήριγμά της για να αντιμετωπίσει τις φριχτές εμπειρίες που της τυχαίνουν στο ψάξιμό της για τη δεύτερη ταυτότητά της και τη συμφιλίωσή της με το παρελθόν... Ένα κοινωνικό σινεμά-ντοκιμαντέρ, με συνειρμούς που θυμίζουν έντονα Αλέν Ρενέ.

«Έχουν δίκιο επειδή τους αγαπώ»: η φαινομενικά ναρκισσιστική ρήση του Ζενέ διατρέχει την ταινία και αποτελεί μία από τις μεθόδους ερμηνείας της. Ανήκει σε ένα ανέκδοτο κείμενο του συγγραφέα, κληρονομιά της Ιρίνα από τον έλληνα πατέρα της –τη μοναδική, μαζί με τα ημερολόγιά του. Μετά από 25 χρόνια παραμονής στη Ρωσία, η ηρωίδα θα επιστρέψει στην Ελλάδα για να αναζητήσει τον αδελφό της.

Η παραπάνω πλοκή χρησιμοποιείται μάλλον ως πρόσχημα από τον [Κατζουράκη](#), για να κάνει ένα κοινωνικό σινεμά-ντοκιμαντέρ, με συνειρμούς που θυμίζουν έντονα [Alain Resnais](#). Καφέ φωτογραφία, μουσικές αναφορές και συσχετισμός του ειδικού με το γενικό. Κινηματογραφική γραφή παλιάς κοπής ίσως, αλλά ρευστή και αγωνιώδης.

Βαθμολογία: ★★★★★ (6/10)

[Κωνσταντίνος Σαμαράς](#)

Πέμπτη 9 Μάρτη 2006

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΑΙΝΙΩΝ

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΚΑΤΖΟΥΡΑΚΗΣ

Γλυκιά μνήμη

«Η Ιρίνα γεννήθηκε στη Μόσχα από Έλληνα πατέρα και Ρωσίδα μητέρα. Ο πατέρας της πέθανε και εκείνη φτάνει στην Ελλάδα, αναζητώντας τον χαμένο αδερφό της. Στο "δρόμο" της συναντά την "κληρονομιά" του πατέρα της. Τη μνήμη... Η υπόθεση - όχι ότι δεν έχει ενδιαφέρον - είναι μόνον η αφορμή. Η αφορμή, για να δημιουργηθεί ένα μικρό κινηματογραφικό ποίημα! Στην ταινία του Κυριάκου Κατζουράκη υπάρχουν μόνο τα απαραίτητα! Δοσμένα με εξαιρετικά καλαίσθητες καλλιτεχνικές

εικόνες. Αλλά και μουσικές φράσεις, ψιθύρους, κοστούμια, χώρους που "γράφουν". Και ατμόσφαιρα», έγραψα από το Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης, όπου παίχτηκε η ταινία!

Τα παραπάνω ισχύουν και σήμερα. Ιδιαίτερα σήμερα, που έχω μια σφαιρικότερη εικόνα της εγχώριας παραγωγής, αφού έχω δει σχεδόν το σύνολο των ελληνικών ταινιών της περασμένης χρονιάς...

Η ταινία του Κυριάκου Κατζουράκη «είναι μια δυνατή κινηματογραφική πρόταση, που αξίζει να περνάει τις πόρτες ενός φεστιβάλ και να δικαιώνεται απ' αυτό. Κυρίως, αξίζει να μπαίνει στις αίθουσες, να φτάνει στον θεατή. Κάθε στιγμή της, δείχνει, πως οι άνθρωποι, οι λέξεις, τα μικρά κομμάτια και το σύνολο της ιστορίας που διηγείται, δεν τοποθετήθηκαν τυχαία στο "κάδρο". Ο σκηνοθέτης είναι σκεπτόμενο άτομο. Και μόνον οι μουσικές επιλογές του και τα συναισθήματα που αυτές εκφράζουν, αποδεικνύουν πως όλα στην ταινία ήταν προμελετημένα», συμπλήρωνε η κριτική μου από τη Θεσσαλονίκη.

Η Τέχνη είναι μια πηγή συγκίνησης και γνώσης. «Η ταινία του Κατζουράκη βγάζει και συγκίνηση και γνώση. Ο δημιουργός δεν κλείνεται στον εαυτό του. Ανοίγεται διάπλατα στον κόσμο. Στην ταινία του ακούγονται "προσωπικές" ιστορίες, που όμως είναι κομμάτια της μεγάλης ιστορίας του κόσμου! Της αγωνίας του κόσμου. Είναι στιγμές στην ταινία, και δεν είναι λίγες αυτές, που νιώθεις να γίνεσαι καλύτερος άνθρωπος. Γλυκαίνεις, γιατί βλέπεις και ακούς πράγματα που σε μαλακώνουν και σε προβληματίζουν. Και παρότι παρακολουθείς ένα δράμα (η ταινία είναι σκληρή, πονάει), νιώθεις αρκετά ευτυχισμένος. Γιατί μπόρεσες μέσα από τις εικόνες να επικοινωνήσεις με την αγωνία ενός δημιουργού».

Θα ξανασημειώσω τη φράση της Ιρίνα στον αδερφό της, «μη βρίζεις τον πατέρα, έκανε ό,τι μπόρεσε» (πρόκειται για πατέρα αγωνιστή), η οποία δείχνει το ιδεολογικό στίγμα, αλλά και το σεβασμό του σκηνοθέτη στην ιστορία μας.

Παίζουν: Κάτια Γέρον, Εκάβη Ντούμα, Μαρία Ζορμπά, Αλέκα Παϊζη, Νίκος Καραθάνος, κ.ά.

«ΕΧΟΥΝ ΔΙΚΙΟ ΕΠΕΙΔΗ ΤΟΥΣ ΑΓΑΠΩ...»

ΑΠΟ ΤΟ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗ ΤΟΥ "Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗ ΔΥΣΗ"

Η Ιρίνα γεννημένη στη Μόσχα από Έλληνα πατέρα και ρωσίδα μητέρα επιστρέφει στην Ελλάδα μετά από 25 χρόνια. Ο πατέρας της έχει πεθάνει και ψάχνει τον ετεροθαλή αδελφό της. Η κληρονομιά του πατέρα της είναι τα ημερολόγιά του και ένα ανέκδοτο κείμενο του Ζενέ που γίνεται στήριγμά της για να αντιμετωπίσει τις φριχτές εμπειρίες που της τυχαίνουν στο ψάξιμό της για τη δεύτερη ταυτότητά της και τη συμφιλίωσή της με το παρελθόν.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΠΡΟΒΟΛΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ: 10 ΜΑΡΤΙΟΥ 2006

13ο Διεθνές Φεστιβάλ Μεσογειακού Κινηματογράφου Τετουάν - **Μαρόκο 2007** *Κάτια Γέρου* **Βραβείο Α' Γυναικείου Ρόλου!**

2 Βραβεία Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης 2005

[Γλυκιά Μνήμη \(2005\) και Ο Δρόμος προς τη Δύση \(2003\), ελεύθερη
θέαση στο διαδίκτυο- FREE CINEMA – ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΚΑΤΖΟΥΡΑΚΗΣ](#)

Ο Δρόμος προς τη Δύση (The Way to the West)

Γλυκιά Μνήμη (Sweet Memory)

Για πρώτη φορά στον ελληνικό κινηματογράφο, ένας δημιουργός ανεβάζει για ελεύθερη θέαση τις ταινίες του στο διαδίκτυο, σε μια «προσωρινή αίθουσα».

Ο σκηνοθέτης και ζωγράφος Κυριάκος Κατζουράκης «προβάλλει» μέσω της ιστοσελίδας www.vimeo.com τις 2 βραβευμένες ταινίες *Γλυκιά Μνήμη* (2005) και *Ο Δρόμος προς τη Δύση* (2003), το εξαιρετικά επιτυχημένο ντοκιμαντέρ που μέτρησε 15.000 εισιτήρια με την προβολή του στις ελληνικές αίθουσες. «Αδερφές» ταινίες -που πραγματεύονται τα θέματα της μετανάστευσης, του αλλότριου, της αναζήτησης ταυτότητας και της μνήμης σε αντιπαράθεση με τη λήθη- μπορούν τώρα να ιδωθούν από ένα νέο κοινό μέσω του διαδικτύου, ακολουθώντας δηλαδή μια οδό «εναλλακτικής διανομής».

Την ιδέα πίσω από το εγχείρημα εξηγεί ο Κυριάκος Κατζουράκης:

«Ο κινηματογράφος έχει δυο πλευρές – διασκέδαση και καλλιτεχνικό έργο – που ακόμα δεν έχουν βρεθεί οι τρόποι για να συνυπάρχουν χωρίς προβλήματα.

Μια λύση είναι ένα ολοκληρωμένο δίκτυο αιθουσών που να καλύπτει τις ταινίες ποιότητας- αυτό μοιάζει ανέφικτο τώρα που το δημόσιο περικόπεται αλύπητα και τα ποικίλα προβλήματα του πολιτισμού έχουν μετακινηθεί στο περιθώριο.

Πιστεύω ότι ο φυσικός χώρος μιας ταινίας είναι η «αίθουσα», αλλά πιστεύω επίσης ότι η προσωρινή «αίθουσα» του ανεξάρτητου κινηματογράφου είναι το διαδίκτυο.

Ίσως είναι και μια πράξη διαμαρτυρίας για την αιχμαλωσία του ανεξάρτητου κινηματογράφου – ο κινηματογράφος εκτός από διασκέδαση είναι εν δυνάμει κοινωνική κριτική που πρέπει να ακούγεται.

Για τους παραπάνω λόγους, καθώς και γιατί πιστεύω ότι μετά από μερικά χρόνια τα πνευματικά δικαιώματα ενός κινηματογραφικού έργου πρέπει να είναι συνιδιοκτησία του δημιουργού και του κοινού, έχω ανεβάσει τις δυο πρώτες ταινίες μου στο διαδίκτυο, για ελεύθερη θέαση».

